

Der må endvidere lægges betydelig vægt på, at udvisningsbegrebet i relation til de i 7. tillægsprotokol opstillede betingelser for udvisningsproceduren i litteraturen forstås som ethvert tiltag, hvorved en udlænding tvinges til at forlade landet, og som ikke er udlevering til en anden stat i retsforfølgningssøjemed, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer s. 494.

Det kan yderligere anføres, at Danmark før udlændingeloven af 1983 benyttede begrebet udvisning i en bredere sammenhæng, der også omfattede tilfælde, hvor en udlænding efter afslag på opholdstilladelse udsendes af landet, og at konventionsbestemmelsen blev udformet i 1950 – på et tidspunkt, hvor også Danmark benyttede et bredere udvisningsbegreb end i dag.

Det forhold, at konventionens opregning af tilfaldte frihedsberøvelser er udtømmende, og at undtagelserne fortolkes restriktivt med afvisning af udvidende fortolkning, kan ikke tale imod at anse tilfælde, som ligger inden for konventionens ordlyd, for omfattet af konventionens udvisningsbegreb, jf. den tilsvarende anvendelse af udvisningsterminologien i adskillige nationale lovgivninger.

Det tilføjes, at konventionens udvisningsbegreb er autonomt og uafhængigt af de nationale lovgivningers brug af begrebet.

Konventionens udvisningsbegreb må på denne baggrund antages at omfatte tilfælde, hvor en asylansøger efter et afslag på opholdstilladelse udsendes af landet.

Efter din opfattelse er det endvidere tvivlsomt, om art. 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention omfatter frihedsberøvelse af asylansøgere i situationer, hvor en beslutning om nægtelse af asyl må anses for nært forestående. Spørgsmålet er i den forbindelse, hvilken betydning ordene i art. 5 ”mod hvem der tages skridt til” kan tilægges.

Jeg skal her henvise til den nærmere drøftelse af dette spørgsmål i Indenrigsministeriets udredning på siderne 73-80 og i Justitsministeriets udtalelse pkt. 2 og 4 og skal navnlig fremhæve følgende:

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskommissionens praksis vil en frihedsberøvelse med henblik på udvisning i henhold til artikel 5, stk. 1, litra f, kunne ske, mens selve spørgsmålet om udvisning behandles, såfremt der faktisk ver-

serer en udvisningssag, og såfremt behandlingen fremmes med den fornødne hurtighed.

Der kan her henvises til Kommissionens afgørelser i sagen Lynas mod Schweiz (app. No 7317/75, DR 6 p, 141f.), i sagen A. mod Sverige (appl. No. 11531/85, DR 53 p. 128), og i sagen Caprino v. UK, (app. No. 6871/75, DR 12 p. 14).

Tilsvarende anføres det i litteraturen om den pågældende konventionsbestemmelse, at udvisnings- eller deportationsagerne generelt på grund af alvorligheden skal gennemføres forsvarligt og ikke må trække i langdrag, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention s. 118 og Lars Adam Rehof og Tyge Trier: Menneskeret s. 238. Anholdelsen kan endvidere kun retfærdiggøres i det omfang, de nævnte sager faktisk verserer, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention s. 118.

Der ses ganske vist ikke at foreligge kommissionspraksis, der tager direkte stilling til anvendelsen af art. 5, stk. 1, litra f, ved frihedsberøvelsen af asylansøgere.

Da det som ovenfor nævnt må antages, at begrebet ”udvisning” i konventionens forstand også omfatter udsendelse af asylansøgere, der har fået afslag på opholdstilladelse, følger det imidlertid af den ovennævnte kommissionspraksis, at frihedsberøvelse af asylansøgere også vil kunne ske, inden der er truffet endelig afgørelse, eller inden der i 1. instans er truffet afgørelse om udsendelse (udvisning) af de pågældende asylansøgere.

Det forhold, at konventionens opregning af tilfaldte frihedsberøvelser af udtømmende, og at undtagelserne fortolkes restriktivt med afvisning af udvidende fortolkning, kan ikke tale imod at anvende en fortolkning af konventionens krav om, at der skal være taget skridt til udlevering eller udvisning, som er bedst stemmende med såvel litteraturen som kommissionens praksis, jf. den tilsvarende anvendelse af frihedsberøvelse i adskillige nationale lovgivninger.

Det må således antages, at konventionens krav om, at der skal være taget skridt til udlevering eller udvisning, er opfyldt ved frihedsberøvelse under en verserende asylsag som led i den særlige hasteprocedure for behandlingen af visse åbenbart grundløse-asylansøgninger.

Efter Menneskerettighedskommissionens praksis vil en frihedsberøvelse dog kun være forenelig med artikel 5, stk. 1, litra f, såfremt der